

Sygn. akt II AKa 325/19

Lublin, dnia 19 lutego 2020 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Mariusz Młoczkowski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska SA Leszek Pietraszko
Protokolant	st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Michała Blajerskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2020 roku

sprawy **B. M.**

syna W. i L. z domu N., urodzonego dnia (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 18 października 2019 roku, sygn. akt IV K 417/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w L., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 325/19
----------------	---------------	---------------

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt IV K 417/18.

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>o.o.1.Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.1.Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.Ustalenie faktów

0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	1. Obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez dowolną ocenę i odmowę uznania za wiarygodne zeznań R. G., G. W., A. B., którzy spólnie opisali przebieg zdarzeń z pkt I, II i III aktu oskarżenia wykluczając udział w nich B. M..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Powyższy zarzut opierał się li tylko na bezpodstawnej afirmacji depozycji wskazanych w nim świadków, bez uwzględnienia faktu, iż Sąd pierwszej instancji poddał wnikliwej, racjonalnej i logicznej		

analizie całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutecznie wykazując, w jakim zakresie i dlaczego zeznania i wyjaśnienia G. W. i R. G. (apelujący niezawodnie i te ostatnie miał na myśli, mimo że w zarzucie mowa była wyłącznie o „zeznaniach” wskazanych osób), jak również zeznania A. B. są miarodajne, w jakim zaś zakresie i z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują (o czym będzie jeszcze mowa poniżej, w punkcie 3.2).

W tym miejscu dość będzie powiedzieć, że wobec przekonującego wykazania przez Sąd meriti przesłanek obdarzenia przymiotem wiarygodności depozycji przesłuchanego w sprawie świadka koronnego (w tym zakresie, w którym stały się dowodową podstawą wyrokowych ustaleń faktycznych), nie mogło nie tylko przekonywać odwołanie się skarżącego do wyjaśnień samego oskarżonego M., ale też powołanie się na depozycje R. G. i G. W.. Należy przy tym zaakcentować, już w tym miejscu, że świadkowie ci, w żadnym razie, wbrew przekonaniu apelującego, nie opisywali zdarzenia objętego rozstrzygnięciem z punktu 1 zaskarżonego wyroku w sposób spójny – o czym będzie jeszcze szerzej mowa w odniesieniu do zarzutu z punktu 2 wniesionej apelacji, co należy w tym miejscu podnieść, pomijając już to, że treść tych dowodów o tyle tylko wiązała się z przedmiotem niniejszego procesu (tu: w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku), że świadkowie ci pomijali w swych depozycjach jego osobę, w tym tylko sensie wykluczając jego udział w osądzonym zdarzeniu.

W takich realiach, zważywszy na przekonującą, logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę rzeczonych dowodów, poddanych analizie także przy uwzględnieniu całokształtu depozycji G. D. i zeznań pokrzywdzonego A. F., Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podzielił zaprezentowane przez Sąd meriti wnioski (zob. s. 8-9 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia). Dodać następnie należy - w odniesieniu do wywodów uzasadnienia apelacji – że w obliczu przedstawionych wyżej okoliczności Sąd odwoławczy za nieprzekonujące uznał też twierdzenie skarżącego, iż: „W pierwszej kolejności R. G. stanowczo wykluczył jakikolwiek udział oskarżonego w zdarzeniu” (mowa tu o czynie z punktu 1 zaskarżonego wyroku) – w istocie bowiem okoliczność ta, przy uwzględnieniu wymowy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo ocenionego przez Sąd meriti, w żadnym razie nie ma charakteru decydującego, przesądzającego o wadliwości wydanego w pierwszej instancji rozstrzygnięcia. Wypada zarazem w tym kontekście ponownie podkreślić, że zarówno depozycje G. W., jak i R. G., o tyle też nie mają waloru dowodów przesądzających o wadliwości zaskarżonego orzeczenia, że przedstawiony przez tych świadków opis przebiegu przedmiotowego zdarzenia, sam w sobie, nie tyczy się w sposób bezpośredni przypisanego oskarżonemu M. przestępczego działania - w tej postaci, którą w zaskarżonym orzeczeniu przyjął Sąd pierwszej instancji (notabene apelujący obrońca przypisaną oskarżonemu w zaskarżonym wyroku przestępczą

rolę postrzegał - jak wynika z wywodów uzasadnienia apelacji - jako „kierowanie próbą wymuszenia na stacji S.”, co - ściśle rzecz biorąc - nie odpowiada wyrokowym ustaleniom faktycznym - zob. wyrokowy opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wydanego w pierwszej instancji orzeczenia oraz s. 1-2 i 10-11 jego pisemnych motywów - a co najwyżej stanowi, jak się wydaje, stosunkowo uproszczone nawiązanie do zeznań G. D., na które wskazał był Sąd Okręgowy w Lublinie - zob. k. 82, k. 90, k. 105, k. 1183v-1184 oraz s. 2 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dla porządku należy przy tym dodać, że nic w omawianym przedmiocie nie zmienia fakt, że R. G. zeznał był - co zaakcentował skarżący (zob. uzasadnienie apelacji) - iż „całą akcją kierował D.” (zob. zeznania R. G. złożone na terminie rozprawy głównej w dniu 23 lipca 2019 r.) - bowiem stwierdzenie to, samo w sobie, nie podważa zasadności poczynionych przez Sąd meriti ustaleń co do sprawstwa i winy B. M. (zob. ustalenia faktyczne przedstawione na s. 1-2 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy jak najbardziej trafnie, we wskazanym zakresie, nadał przymiot wiarygodności powołanym w pisemnych motywach orzeczenia dowodom, w pozostałej części przekonująco wyjaśniając, dlaczego dowody te nie zasługują na wiarę (zob. s. 8-9 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku); argumentacja skarżącego nie dowiodła zaś, aby wydane w pierwszej instancji orzeczenie

rzeczywiście było obarczone podniesionym uchybieniem.

Dla porządku godzi się jednocześnie zauważyć, że bliższe odnoszenie się w tym miejscu - w kontekście rozstrzygnięcia co do czynu objętego punktem 1 wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie - do zeznań A. B. (co o tyle wymaga zaakcentowania, że obrońca oskarżonego, formułując rzeczony zarzut, „zbiorczo” wskazał był na „zeznania” R. G., G. W. i A. B., nie różnicując ich w odniesieniu do poszczególnych, przypisanych oskarżonemu przestępstw), o tyle byłoby wręcz bezprzedmiotowe, że przecież świadek ten nie miał - jak zeznał - żadnej wiedzy co do okoliczności powyższego czynu (notabene Sąd pierwszej instancji nie przypisał temu świadkowi udziału w tym przestępstwie), a skarżący okoliczności tej przecież nie kwestionował. Niezależnie od tego, już w tym miejscu trzeba jednak podnieść, że Sąd Apelacyjny w całości podzielił zaprezentowaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę depozycji G. D. oraz zeznań A. B., co ma szczególne znaczenie w kontekście czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 wydanego w pierwszej instancji orzeczenia (zob. s. 7, s. 8 i s. 9 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, o czym będzie jeszcze mowa w odniesieniu do zarzutu z punktu 2 wniesionej w sprawie apelacji), uznając, że Sąd meriti również w tym zakresie w pełni respektował ustawowe reguły oceny materiału dowodowego, mając przy tym na uwadze całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w żadnym też razie nie uchybiając regule

nakazującej zachowanie, w procesie wyrokowania, bezstronności.

W kontekście rozstrzygnięcia w zakresie czynu objętego punktem 2 zaskarżonego wyroku wskazać trzeba, że rzeczony zarzut apelacji pozostawać mógł jedynie w relacji do zeznań i wyjaśnień R. G. (skarżący, niestety, bliżej tych okoliczności nie omówił, podnosząc, jak wyżej zasygnalizowano, niejako „wspólny” zarzut odnoszący się do „zbiorczo” traktowanych depozycji zarówno tego świadka, jak również G. W. i A. B., którzy jednak w tym przedmiocie nie podali żadnych relewantnych dla orzeczenia okoliczności – zob. w szczególności zeznania G. W. z rozprawy głównej z dnia 30 maja 2019 r. oraz zeznania A. B. złożone przed Sądem Okręgowy w Lublinie w dniu 24 kwietnia 2019 r.). W tym przeto zakresie stwierdzić należy, że argumentacja apelacji sprowadzała się do prostej afirmacji rzeczonych depozycji R. G., który przeczył swemu udziałowi w przedmiotowej produkcji amfetaminy (zob. k. 261-262, k. 289, k. 925 oraz zeznania tego świadka złożone na terminie rozprawy głównej w dniu 23 lipca 2019 r.), bez wykazania konkretnej wadliwości rozumowania Sądu pierwszej instancji, które doprowadziło do przyjęcia przesłanek do pociągnięcia B. M. do odpowiedzialności karnej za czyn opisany w punkcie 2 zaskarżonego wyroku (zob. w szczególności s. 7 i s. 9 jego pisemnych motywów). W takim stanie rzeczy, skoro skarżący ograniczył się li tylko do prezentacji odmiennego, opartego na subiektywnie traktowanych przesłankach, spojrzenia na wiarygodność obciążających jego mandanta depozycji świadka koronnego, apelacja nie mogła

<p>okazać się skuteczną, albowiem w tej drodze w żadnym razie nie dowiodła wadliwości wydanego w pierwszej instancji orzeczenia.</p> <p>Skoro zatem Sąd Okręgowy w procesie orzekania w pełni, ponad wszelką wątpliwość, respektował normy wynikające z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w żadnym też razie nie naruszając określonej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, to tym samym twierdzenia apelacji, będące osnową powyższego zarzutu, nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>2. Obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez fragmentaryczną oraz dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem zasad logiki oraz zasad doświadczenia życiowego, a w szczególności dowolną ocenę zeznań świadka koronnego G. D. odnośnie udziału oskarżonego w inkryminowanych zdarzeniach, poprzez uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - pozostają one wewnętrznie sprzeczne oraz całkowicie niezgodne z zeznaniami świadków R. G., G. W., M. P., A. B., - są sprzeczne z ustaleniami Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VIII K 346/11) oraz dowodami z dokumentów odnośnie daty czynu z pkt II aktu oskarżenia, - świadek w innych postępowaniach karnych opisywał ogromną liczbę zdarzeń na znacznej przestrzeni czasowej, co podaje w wątpliwość precyzyjność i zgodność z prawdą relacji G. D., przez co należy uznać, iż zeznania te są niewiarygodne. 	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Argumentacja przedstawiona przez skarżącego na poparcie rzeczonego zarzutu w żadnym razie nie dowiodła, iż zaskarżone orzeczenie zostało obarczone obrazą wskazanych w nim przepisów prawa procesowego. Sąd pierwszej instancji miał wszak w polu widzenia całokształt zgromadzonego w sprawie - i prawidłowo ujawnionego na rozprawie głównej - materiału dowodowego, który poddał następnie przekonującej, całościowej, racjonalnej, zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie. Ocena ta, jako swobodna, w żadnym zaś razie dowolna, w pełni zatem pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Nie mogły jej obalić polemiczne, de facto, wywody apelacji. Opierały się one przecież wyłącznie na przeciwstawieniu depozycjom G. D. odmiennych (w afirmowanym przez skarżącego zakresie) zeznań i wyjaśnień wskazanych w zarzucie</p>		

świadków. Skoro jednak Sąd Okręgowy w oparciu o racjonalne przesłanki rozumowania wyjaśnił, w jakiej części poszczególne dowody zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, w jakim zaś nie mogły stać się miarodajną podstawą przyjętych w sprawie wyrokowych ustaleń faktycznych (zob. s. 6-10 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), to proste przeciwstawienie rozumowaniu Sądu meriti, przez apelującego, wniosków opartych li tylko na odmiennym postrzeganiu wiarygodności poszczególnych dowodów (bez skutecznego wykazania – w kontekście normy wynikającej z art. 7 k.p.k. - konkretnych błędów, których miał się w procesie wyrokowania dopuścić Sąd pierwszej instancji), nie mogło przynieść oczekiwanego przez obrońcę skutku – powyższe nie dowodzi bowiem wystąpienia uchybienia będącego kanwą omawianego zarzutu.

W szczególności o wadliwej ocenie depozycji G. D. nie świadczy to, że odmiennie, aniżeli uczynili to G. W. i R. G., opisał on zdarzenia mające miejsce po czynie objętym punktem 1 zaskarżonego wyroku (zob. uzasadnienie apelacji). Już przeto w tym kontekście godzi się zauważyć, że wskazani świadkowie również nie byli zgodni co do tego, jak wyglądały zdarzenia po „uwolnieniu” A. F., składając w tej mierze niespójne, sprzeczne i wzajemnie się wykluczające depozycje. Dość będzie w tym przedmiocie przypomnieć, że w wersji przedstawionej przez R. G. w postępowaniu przygotowawczym oraz podczas pierwszego rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy w Lublinie, udał się on, po osądzonym zdarzeniu,

w towarzystwie G. W. do baru w L., gdzie następnie przyjechał G. D. (zob. k. 263, k. 925) – co następnie potwierdził, jako zgodne z prawdą, w ramach niniejszego postępowania jurysdykcyjnego, aby następnie utrzymywać, że w owym pubie G. D. jednak się nie pojawił, pozostając li tylko w kontakcie telefonicznym (zob. zeznania R. G. złożone na terminie rozprawy głównej w dniu 23 lipca 2019 r.). Z kolei G. W., o ile na rozprawie głównej początkowo podał wersję korespondującą z tym, co wyjaśniał i zeznawał R. G. w śledztwie oraz podczas pierwszego rozpoznania sprawy, o tyle sam w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniał, że po przedmiotowym zdarzeniu zawiózł G. D., G. W. i S. M. (którego obecności w czasie przedmiotowego czynu, notabene, przeczył był G. W.) „do jakichś znajomych D. do L.”, gdzie towarzyszących mu mężczyzn zostawił, a sam wrócił do W. (zob. k. 282) - co zresztą następnie potwierdził na rozprawie głównej (zob. jego zeznania z rozprawy z dnia 30 maja 2019 r.), jednocześnie też potwierdzając jako prawdziwe swe zeznania złożone w trakcie pierwszego rozpoznania sprawy, w których z kolei podawał, że po przedmiotowym zdarzeniu, w którym uczestniczył także G., „D. pojechał gdzieś na jakieś osiedle”, a on sam wrócił do W. (zob. k. 840v); ostatecznie na rozprawie przed Sądem meriti zeznał (nie pamiętając – jak podał - obecności S. M.), że ze stacji benzynowej, po przedmiotowym zdarzeniu, w towarzystwie D. i G. „pojechali do pubu”, gdzie G. D. został, a on wraz z R. G. powrócili do W. (zob. zeznania G. W. złożone na terminie rozprawy głównej w dniu 30 maja 2019 r.). W takim tedy stanie rzeczy, w obliczu rzeczonych sprzeczności i

niespójności w depozycjach G. W. i R. G., nie sposób było podzielić - będące wszak osnową wywodów apelacji - stanowisko skarżącego, jakoby zeznania i wyjaśnienia wskazanych świadków były spójne, co miało w logice wywiedzonego środka odwoławczego stanowić „świadcstwo”, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej oceny odmiennych od nich depozycji świadka koronnego (zob. też uzasadnienie apelacji).

Wypada też zauważyć – co pomija skarżący – że twierdzenia G. W. i R. G. pozostawały (co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia z punktu 1 zaskarżonego wyroku) sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego A. F. (w omówionym przez Sąd meriti zakresie – zob. s. 9 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia), co przy braku jakichkolwiek, opartych na racjonalnych przesłankach rozumowania okoliczności, mogących podać w wątpliwość wiarygodność zeznań pokrzywdzonego, jasno ukazuje, że depozycje G. W. i R. G. nie opisują w sposób pełny i miarodajny przebiegu poddanego osądowi zdarzenia, a tym samym, już z tego powodu, nie mają waloru dowodu skutecznie podważającego zeznania i wyjaśnienia G. D., w tej części, w której Sąd meriti obdarzył je wiarą.

Faktem też jest, czego skarżący również nie dostrzega, że dowody te (tj. zeznania i wyjaśnienia G. W. i R. G.) zawierały dalsze niespójności i sprzeczności, przemawiające za tezą, że – jak trafnie skonstatował Sąd pierwszej instancji – w części nie mogą one stanowić miarodajnej podstawy wyrokowych ustaleń faktycznych, w tym oto

sensie, że nie podają skutecznie w wątpliwość tych zeznań i wyjaśnień G. D., które Sąd pierwszej instancji obdarzył przymiotem wiarygodności (albowiem świadkowie ci nie dążyli do szczerego podawania wszystkich okoliczności poddanych osądowi zdarzeń, w których wszak brali udział - rzecz dotyczy, w szczególności, ich wersji co do uczestnictwa w zdarzeniu objętym punktem 1 zaskarżonego wyroku świadka S. M. - zob. zeznania R. G. z rozprawy głównej z dnia 23 lipca 2019 r. i z pierwszego rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy w Lublinie – k. 925, a także z postępowania przygotowawczego – k. 262-263 (kiedy to przeczył uczestnictwu S. M.), oraz zeznania G. W. ze śledztwa – k. 282 (który wskazał na uczestnictwo S. M.), a także z rozprawy głównej w dniu 30 maja 2019 r. (twierdził, że nie pamięta, aby ów mężczyzna był uczestnikiem przedmiotowego zdarzenia; tak samo utrzymywał podczas pierwszego rozpoznania sprawy – zob. k. 840v; zob. też s. 9 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Także więc w obliczu tych okoliczności nie sposób było podzielić przekonanie skarżącego (będące zresztą też przesłanką zarzutu z punktu 1 apelacji), iż depozycje G. W. i R. G. rzeczywiście skutecznie podają w wątpliwość wiarygodność zeznań i wyjaśnień G. D. (w tej części, w której Sąd meriti uznał je za miarodajną podstawę wyrokowych ustaleń faktycznych), albowiem są – w przeciwieństwie do tego ostatniego dowodu – rzekomo spójne (zob. uzasadnienie apelacji), co miałyby – w konstrukcji wywiedzionego środka odwoławczego – dowodzić, iż zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji oceny i wnioski są dowolne,

sprzeczne z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; taka teza apelującego nie znalazła wystarczających, merytorycznych podstaw w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, poddanym przez Sąd Okręgowy w Lublinie całościowej, wieloaspektowej i rzetelnej analizie, która w pełni zasługuje, jako zgodna z ustawowymi regułami, na akceptację.

Reasumując ten fragment rozważań należy zatem podkreślić, że Sąd Okręgowy przekonująco wyjaśnił, dlaczego – w zakresie poczynionych w sprawie wyrokowych ustaleń faktycznych – wyjaśnienia i zeznania G. D. zasługiwały na uwzględnienie (w tym jasno i racjonalnie ustosunkował się do występujących w ramach tego dowodu sprzeczności - zob. s. 7-8 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia), a także wskazał okoliczności wskazujące na niewiarygodność, w części, zeznań i wyjaśnień G. W. i R. G. – zob. s. 9 pisemnych motywów wydanego w pierwszej instancji wyroku); stanowisko to Sąd Apelacyjny w całości podzielił.

W kontekście dalszych wywodów apelacji (zob. jej pisemne uzasadnienie) zaakcentować następnie trzeba, że warunkiem uznania danych depozycji świadka koronnego za miarodajną podstawę ustaleń faktycznych nie jest to, aby w pełni były one potwierdzone innymi dowodem lub dowodami (jak zdaje się to postrzegać skarżący). Dowód ten podlega bowiem takim samym regułom oceny, jak każdy inny, i brak potwierdzenia go innymi dowodami – oczywiście w sytuacji, gdy ustawowe zasady oceny całokształtu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności uzasadniają obdarzenie

go przymiotem wiarygodności – w żadnym razie nie uniemożliwia przyjęcia go za miarodajną podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych (inaczej mówiąc: nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby prezentowane przez skarżącego stanowisko, iż zeznania jedyne go świadka lub wyjaśnienia jednego z oskarżonych są niewystarczającą podstawą skazania). Godzi się przy tym zauważyć, że nie jest tak, że depozycje G. D. – aczkolwiek nie w zakresie wskazania na sprawstwo oskarżonego M. – nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w innych dowodach; rzecz dotyczy chociażby powołanej przez Sąd meriti spójności tego dowodu z zeznaniami A. F. i - po części - zgodności z wyjaśnieniami samego oskarżonego w zakresie pobocznych okoliczności związanych z czynem objętym punktem 3 wydanego w pierwszej instancji orzeczenia. Powyższe, niezależnie od dalszych, trafnie wskazanych przez Sąd Okręgowy w Lublinie przesłanek obdarzenia depozycji G. D. przymiotem wiarygodności (zob. s. 7-8 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku), także przemawia za zasadnością stanowiska tego Sądu, którego skarżący nie zdołał, w realiach dowodowych niniejszego postępowania, skutecznie podważyć.

Podobnie, skoro Sąd pierwszej instancji przekonująco wyjaśnił, dlaczego przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z punktu 2 zaskarżonego wyroku, to w takim przeto stanie rzeczy wywody apelacji, stricte polemiczne, nie mogły zasługiwać na uwzględnienie (dla porządku trzeba przypomnieć, że okoliczności dotyczące się „przeciwstawienia”,

przez skarżącego, depozycjom świadka koronnego zeznań i wyjaśnień R. G. zostały już wyżej omówione, w podpunkcie 3.1). Zasadności zaprezentowanych przez Sąd pierwszej instancji ocen i wniosków nie podważyło też odwołanie się skarżącego do depozycji A. B.. Sąd Okręgowy w Lublinie także w kontekście tego dowodu depozycje G. D. poddał właściwej analizie, oceniając je w ich całości, a nie traktując ich – jak zdawał się to czynić skarżący – li tylko „fragmentarycznie”. Nieprzekonującym pozostawał przy tym wniosek apelującego, iż skoro świadek koronny omyłkowo (w jednych z wyjaśnień złożonych w śledztwie – zob. k. 105 i w zeznaniach złożonych w czasie pierwszego rozpoznania sprawy – zob. k. 628v) wskazał był (co do zdarzeń objętych rozstrzygnięciem z punktu 2 zaskarżonego wyroku) na udział (szeroko rozumiany – sprowadzający się do rzekomego uczestnictwa tego mężczyzny w transporcie urządzeń do produkcji amfetaminy) w przedmiotowym przestępstwie A. B., to tym samym wątpliwość budzą pozostałe jego depozycje, a to już wprost obciążające B. M.; taka teza obrońcy oskarżonego nie znajduje wystarczającego oparcia w realiach dowodowych sprawy, a to w kontekście całości ujawnionych w sprawie okoliczności rzutujących na kompleksową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego; nie uzasadniają jej też zasady doświadczenia życiowego. Powyższe nie oznacza, co oczywiste, że wyjaśnienia i zeznania G. D. należało potraktować wręcz bezrefleksyjnie i niejako a priori założyć ich wiarygodność – w żadnym też razie nie uczynił tak Sąd pierwszej instancji, dowód

ten poddając całościowej ocenie, właśnie w kontekście całokształtu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak jak stanowi o tym dyspozycja art. 410 k.p.k., przy pełnym poszanowaniu reguł wynikających z treści art. 7 k.p.k. W takim zaś stanie rzeczy nie mogło też przekonywać o wadliwości rozstrzygnięcia co do czynu B. M. objętego punktem 3 zaskarżonego orzeczenia odwołanie się skarżącego do zeznań A. B., przeczącego swemu, również szeroko rozumianemu, uczestnictwu w przedmiotowych zdarzeniach (zob. też s. 4 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W szczególności ogólnikowe odwołanie się obrońcy oskarżonego do „licznych nieścisłości w relacji” świadka koronnego (zob. uzasadnienie apelacji) nie dowodzi orzekania Sądu meriti z obrazą powołanych w omawianym zarzucie przepisów prawa procesowego, tym bardziej, że Sąd pierwszej instancji jak najbardziej miał w polu widzenia występujące w tych zeznaniach i wyjaśnieniach sprzeczności, które jednak poddał przekonującej analizie (zob. s. 7-8 pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie). Na koniec tego fragmentu rozważań podkreślić też należy, że odwołanie się skarżącego do „historii G. D. w różnych działaniach przestępczych i odgrywanej roli procesowej” (zob. uzasadnienie apelacji) nie dowodzi, że Sąd pierwszej instancji wydał zaskarżony wyrok w oparciu o wadliwie oceniony materiał dowodowy. Sąd Okręgowy rzeczoną okoliczność (tj. fakt, że G. D. ma wiedzę w przedmiocie wielu zdarzeń przestępczych, mających miejsce w różnym czasie, w których uczestniczyło wiele osób) racjonalnie rozważył, zasadnie

konstatując, że ślady pamięciowe świadka pozwalają jednak na rekonstrukcję poddanych osądowi zdarzeń, mimo że naturalną rzeczą jest, iż niektóre z przedmiotowych wydarzeń uległy w jego pamięci zniekształceniu, przy czym – co trzeba udobitnić – owe „zniekształcenia” dotyczyły kwestii drugorzędnych, nie zaś okoliczności o zasadniczym znaczeniu (tu: co do sprawstwa oskarżonego M. w zakresie przypisanych mu czynów; zob. s. 7 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku); ocenę tę Sąd Apelacyjny w pełni podzielił, jako trafną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego. Stąd gołosłownym pozostawało swoiste założenie skarżącego, że G. D. „mógł łatwo mylić fakty, osoby i daty” (zob. pisemne uzasadnienie apelacji), co w logice wniesionego środka odwoławczego miałyby prowadzić do konkluzji, iż świadek koronny bezpodstawnie obciążył B. M.; taka konkluzja pozostawała jednak li tylko dowolną sugestią skarżącego.

Gdy zważy się przy tym na fakt, że G. D. wyjaśnił był na rozprawie głównej w dniu 30 maja 2019 r. swoiste nieporozumienie związane ze wskazywaniem w pierwszych wyjaśnieniach osobnika o imieniu „B.” (zob. k. 68-69, k. 70), i związane z tym - podkreślane przez obrońcę oskarżonego - wątpliwości co do jego tożsamości (które stanowiły kanwę dalszej argumentacji skarżącego powołanej w pisemnym uzasadnieniu wniesionej apelacji), a także mając na uwadze jego zeznania złożone w czasie pierwszego rozpoznania sprawy (zob. k. 628v), jak również – w szczególności – dokonane przez G. D., już w postępowaniu

przygotowawczym, rozpoznanie B. M. (zob. k. 90), stwierdzić należało, iż skarżący nieskutecznie podniósł i tę okoliczność, zasadzającą się na twierdzeniu, że powyższa niespójność depozycji G. D. „stawia pod znakiem zapytania ich wartość dowodową” (zob. uzasadnienie apelacji); tak więc i te wywody apelującego nie dowiodły, że zaskarżone orzeczenie zostało obarczone podniesionym uchybieniem, będącym kanwą omawianego zarzutu.

Podobnie, bez wpływu na ocenę zasadności zapadłego w pierwszej instancji orzeczenia pozostawało odwołanie się skarżącego do zeznań R. G., a to w kontekście dalszych, wskazanych w uzasadnieniu apelacji argumentów, dotyczących się depozycji tego świadka. Dość będzie powiedzieć, że z samego faktu, że R. G. „współpracował z wymiarem sprawiedliwości” i przyznał się do większości stawianych mu zarzutów, w żadnym razie nie wynika wniosek, że niezawodnie ma on rację utrzymując, że podawane przez G. D. okoliczności stanowiące podstawę skazania B. M. w niniejszej sprawie są jego bezpodstawnym pomówieniem. Ocena wiarygodności obciążających oskarżonego dowodów była wszak pochodną ich analizy przez Sąd meriti na tle całokształtu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, i – jak podniesiono – spełniła ona kryteria określone w art. 7 k.p.k.

Nietrafnie też skarżący zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego w Lublinie obrazę art. 410 k.p.k. Nie ma przecież naruszenia tego przepisu, w sytuacji gdy sąd uznaje jedne dowody za wiarygodne, a drugie za niewiarygodne i

na podstawie tych ostatnich nie czyni żadnych ustaleń faktycznych (wszak nie sposób czynić wyrokowe ustalenia faktyczne na podstawie dowodów, którym odmawia się wiary). Uwagi te są w realiach niniejszego postępowania o tyle konieczne, że obrońca - w logice apelacji - obrazę wskazanej normy postrzegał, jak się wydaje (bowiem kwestia ta przez skarżącego nie została bliżej omówiona), w istocie wyłącznie w tym, że Sąd meriti nie dokonał ustaleń w oparciu o te depozycje powołanych w zarzucie świadków, którym przecież odmówił wiary (na takie rozumienie przez skarżącego istoty przedmiotowego uchybienia wskazują, w szczególności, wywody uzasadnienia apelacji dotyczące rozstrzygnięcia co czynu objętego punktem 2 zaskarżonego wyroku). W tym stanie rzeczy dość będzie więc powiedzieć, że nawet gdyby Sąd dopuścił się wadliwej oceny materiału dowodowego, to uchybienie takie nie stanowiłoby wyrazu obrazy dyspozycji art. 410 k.p.k., a winno być rozpatrywane wyłącznie na płaszczyźnie normy wynikającej z art. 7 k.p.k. (obraza art. 410 k.p.k. wystąpiłi tylko wówczas, gdy sąd w procesie orzekania będzie się opierał na dowodach nieujawnionych na rozprawie lub gdy przy wyrokowaniu nie podda ocenie wszystkich przeprowadzonych dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej okoliczności - tymczasem w ramach niniejszego postępowania Sąd pierwszej instancji ani nie dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie nieujawnionych dowodów, ani też nie pominął jakichkolwiek istotnych dowodów przeprowadzonych na rozprawie, dokonując jednak następnie wyrokowych ustaleń faktycznych

wyłącznie w oparciu o te dowody, które – co trzeba zaakcentować - zasadnie uprzednio obdarzył przymiotem wiarygodności).

Brak też było przesłanek do przyjęcia, iż zaskarżone orzeczenie jest błędne, bowiem będące ich podstawą ustalenia faktyczne, jak wskazał skarżący, „są sprzeczne z ustaleniami Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VIII K 346/11)”. Na tym tle przede wszystkim udobitnic należy, że z art. 8 § 1 k.p.k. wynika samodzielność jurysdykcyjna sądów (na okoliczność tę zwrócił już był uwagę Sąd Apelacyjny orzekający w poprzednim postępowaniu odwoławczym, sygn. akt II AKa 139/18 - zob. k. 1953). Oznacza to, że Sąd Okręgowy w Lublinie żadną miarą nie mógł pozostawać związanym ustaleniami faktycznym poczynionymi przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w powołanej przez apelującego sprawie karnej, a wyrokowe ustalenia faktyczne jak najbardziej mógł poczynić w oparciu o samodzielną, respektującą ustawowe reguły, ocenę wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W ich zaś obliczu Sąd Okręgowy w Lublinie doszedł do trafnego – bowiem właśnie mającego oparcie w racjonalnej, zgodnej z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – wniosku, iż czynu z punktu 2 zaskarżonego wyroku B. M. dopuścił się w dacie dziennej bliżej nieustalonej, w okresie od wiosny 2000 r. do dnia 12 marca 2001 r. W tym ostatnim aspekcie wskazać zarazem trzeba, że zaprezentowana przez Sąd pierwszej instancji ocena całokształtu depozycji G. D. w istocie nie pozostawała,

w odniesieniu do przyjętych w zaskarżonym wyroku przesłanek odpowiedzialności karnej oskarżonego M., w realnej sprzeczności z zeznaniami M. P., w tym zakresie, w którym świadek ten dowodził, że zarzucony B. M. czyn nie mógł zostać popełniony w roku 1998 (zob. s. 7 i s. 10 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Podkreślić należy, że Sąd Okręgowy przekonująco wyjaśnił, w oparciu o racjonalne twierdzenia G. D. (zob. jego zeznania z rozprawy głównej z dnia 30 maja 2019 r.), dlaczego jego depozycje pozostawały właśnie tylko w pozornej sprzeczności - co do nabycia prekursora BMK - z tym, że w latach 1998-2004 M. P. był pozbawiony wolności (zob. s. 7 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku; godzi się przy tym zauważyć, że przedmiotowe depozycje świadka D. były relewantne w kontekście odpowiedzialności karnej B. M., nie zaś jakiegokolwiek odpowiedzialności M. P.); w tych okolicznościach i te wywody apelacji pozostawały zatem bez znaczenia dla oceny trafności kwestionowanego przez obrońcę B. M. rozstrzygnięcia (zaakcentować trzeba, że świadek na rozprawie przekonująco ustosunkował się do swych twierdzeń z postępowania przygotowawczego, które mogłyby sugerować, że dokonał - a na co powołał się apelujący - „osobistego odbioru” prekursora od M. P.).

Dla porządku trzeba następnie dodać, że nie sposób bliżej ustosunkować się do twierdzenia skarżącego, którego wyrazem pozostawała treść omawianego zarzutu, iż rzeczony wyrokowe ustalenie było sprzeczne z „dowodami z dokumentów odnośnie daty czynu z punktu II aktu

oskarżenia”; skarżący materii tej nie omówił (przypuszczać jedynie można, że apelujący miał na myśli wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w sprawie sygn. akt VIII K 346/11, co zostało wyżej już przedstawione).

Warto zarazem udobitnić – w kontekście powyższej omówionej kwestii - że z zeznań G. D., złożonych już w postępowaniu przygotowawczym nie tylko wynikało, że poznał był B. M. „z początkiem 2000 r.” (zob. k. 90), co już samo w sobie wykluczałoby popełnienie czynu objętego rozstrzygnięciem z punktu 2 zaskarżonego orzeczenia w roku 1998 (jak przyjął Sąd Okręgowy w Warszawie, a co stało się dla obrońcy oskarżonego M. jedną z przesłanek przedmiotowego zarzutu apelacji), ale też z jego depozycji wprost wynika, że zaprzestanie produkcji amfetaminy w miejscowości N. nastąpiło w związku z aresztowaniem R. Z. (zob. k. 628v), co miało wszak miejsce w dniu 13 marca 2001 r. (zob. k. 1270, k. 2084; zob. też k. 1511); już przeto w świetle tych dowodów oczywistym jest, że przedmiotowe zdarzenia nie mogły mieć miejsca w innym czasie, aniżeli wskazał to Sąd Okręgowy w Lublinie wydając zaskarżone orzeczenie.

Dla porządku, na koniec, należy podnieść, że skuteczności apelacji nie dowiodło również ogólnikowe odwołanie się skarżącego (notabene jedynie w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego) do zeznań R. Z., które wszak racjonalnie ocenił Sąd meriti (zob. s. 9 pismnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku; nie sposób przy tym bliżej odnieść się do dalszego twierdzenia apelującego co do pominięcia, przez

<p>Sąd pierwszej instancji, zeznań „T. Z.” – skarżący nie tylko kwestii tej nie omówił, ale przede wszystkim świadek ten nie był w sprawie przesłuchiwany).</p> <p>W tej sytuacji, gdy zaskarżone orzeczenie nie zostało obarczone obrazą art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a brak było przesłanek do przyjęcia, że Sąd pierwszej instancji orzekał z obrazą – wskazanej w art. 4 k.p.k. – zasady obiektywizmu (skarżący okoliczności tej w żadnym razie nie wykazał), to tym samym nie mógł zasługiwać na uwzględnienie i powyższy zarzut apelacji.</p>		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy.		
3.3.	3. Obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez fragmentaryczną oraz powierzchowną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. M., w których nie przyznał się on do winy, w sytuacji gdy - poza niespójnymi i sprzecznymi zeznaniami świadka koronnego - brak jest dowodów przeciwnych wskazujących na udział	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oskarżonego w zarzucanych mu przestępstwach.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jak była o tym mowa powyżej, zaprezentowana przez Sąd Okręgowy w Lublinie ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. jako swobodna, w pełni respektująca ustawowe reguły; jednocześnie uwzględniała ona całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, prawidłowo ujawnionego w toku rozprawy głównej, tak jak stanowi o tym norma wynikająca z art. 410 k.p.k. W tym stanie rzeczy, skoro okoliczności te zostały już omówione, wystarczające będzie wskazanie, że racjonalna ocena dowodu w postaci zeznań G. D. pozwoliła na miarodajne ustalenie, które z jego depozycji zasługiwały na obdarzenie przymiotem wiarygodności; stąd nie mogło przekonywać odwołanie się skarżącego do faktu ich „niespójności i sprzeczności” (o czym była już mowa wyżej). W tym zaś stanie rzeczy, gdy Sąd pierwszej instancji przekonująco wyjaśnił przesłanki wyrażonego w sprawie przekonania, w jakim zakresie niewiarygodnymi są twierdzenia oskarżonego, i dlaczego poczynił poszczególne ustalenia faktyczne, polemiczna argumentacja apelacja nie mogła przynieść oczekiwanego przez obrońcę skutku.		
Wniosek		

<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>4. Obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez dowolną, jednostronną i nie uwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, poprzez całkowite pominięcie w analizie zebranego materiału dowodowego ustaleń zawartych w uzasadnieniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VIII K 346/11) odnośnie daty popełnienia czynu z pkt II aktu oskarżenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przesłanki przemawiające za bezzasadnością powyższego zarzutu w istocie zostały już omówione w punkcie 3.2; stąd nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy (tu: odnoszący się do czynu z pkt II aktu oskarżenia - uwaga S.A.).</p>		
<p>3.5.</p>	<p>5. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia - art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranych dowodów oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości pojawiających się przy ocenie dowodów na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło do niesłusznego uznania za winnego przypisanych mu wyrokiem czynów, w szczególności uznanie, iż oskarżony mógł popełnić czyn z pkt II, w sytuacji gdy z pozostałych dowodów, w tym dowodów z dokumentów, wynika iż z uwagi na pobyt oskarżonego w zakładzie karnym było to niemożliwe.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Okoliczności przemawiające za trafnością wyrokowych ustaleń faktycznych objętych rozstrzygnięciem z punktu II zaskarżonego wyroku zostały już wyżej omówione (punkt 3.2). W</p>		

<p>tym stanie rzeczy dość będzie powiedzieć, że zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji oceny dotyczące się materiału dowodowego w pełni zasługują na akceptację, a w ich obliczu bez znaczenia dla rzeczonyj kwestii pozostawało to, że oskarżony M. w dniu 16 lutego 1998 r. przebywał w warunkach izolacji więziennej. Z tego też powodu w omawianym zakresie nie aktualizowała się płaszczyzna stosowania dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. (tym bardziej, że relewantne dla orzeczenia ustalenia zostały bowiem dokonane z pełnym poszanowaniem reguł oceny dowodów wskazanych w art. 7 k.p.k., a opierały się, stosownie do treści art. 410 k.p.k., na całokształcie ujawnionych w toku rozprawy dowodów).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy (tu: odnoszący się do czynu z pkt II aktu oskarżenia – uwaga S.A.).</p>		
<p>3.6.</p>	<p>6. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie, iż zdarzenia wskazane w pkt II aktu oskarżenia miały miejsce od wiosny 2000 roku do 12 marca 2001 r., podczas gdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	z prawidłowo ocenionych dowodów wynika, iż zaistniały w dniu 16 lutego 1998 r.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skoro kontrola odwoławcza zaskarżonego nie potwierdziła też apelacji będących kanwą wyżej omówionych zarzutów, a opartych na względnej przyczynie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 2 k.p.k., to tym samym za nietrafny należało uznać i powyższy zarzut – bowiem w logice przedmiotowego środka odwoławczego podniesione w nim uchybienie pozostawało wyłącznie konsekwencją podniesionych uchybień w stosowaniu przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy (tu: odnoszący się do czynu z pkt II aktu oskarżenia – uwaga S.A.).		
3.7.	7. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnym	# zasadny # częściowo zasadny

	przyjęciu, iż B. M. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przesłanki przemawiające za niezasadnością tego zarzutu są takie same, jak wskazane powyżej, w punkcie 3.6		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności powyższego zarzutu, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie powiązany z nim wniosek odwoławczy.		
3.8.	8. Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia - art. 399 § 1 k.p.k. poprzez nie uprzedzenie oskarżonego o możliwości zakwalifikowania czynu z pkt I aktu oskarżenia jako popełnionego w warunkach art. 64 § 1 k.k. i uniemożliwienie w/w obrony w tym zakresie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jakkolwiek Sąd Okręgowy rzeczywiście nie uprzedził stron o		

możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego, przypisanego mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, także z art. 64 § 1 k.k., to tym niemniej uchybienie to nie miało nawet potencjalnego wpływu na treść wydanego w pierwszej instancji orzeczenia.

Kanwą podniesionego zarzutu było twierdzenie apelującego, że rzezone zaniechanie Sądu meriti, „uniemożliwiło obronę w tym zakresie” (i w tym miał – w logice apelacji – wyrażać się wpływ podniesionego uchybienia na treść wydanego w pierwszej instancji orzeczenia).

W tym przeto stanie rzeczy należy zaakcentować, że oskarżony w toku procesu był reprezentowany przez profesjonalnego obrońcę, a okoliczności wskazujące na konieczność przyjęcia ustalenia (w przypadku stwierdzenia, że oskarżony w zawiniony sposób dopuścił się zarzuconego mu przestępstwa), iż B. M. czynu z punktu 1 dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., wprost wynikały z materiału aktowego (wszak odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 11 października 1994 r., wydany w sprawie sygn. akt III K 1189/92 zalegał w aktach sprawy, już na etapie postępowania przygotowawczego) – i był to dokument zawnioskowany przez prokuratora w akcie oskarżenia do przeprowadzenia na rozprawie głównej, a zatem okoliczności wynikające z rzezonego dowodu w żadnym razie nie mogły być dla obrony „zaskoczeniem”; tym samym zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji wykonania dyspozycji art. 399 § 1 k.p.k. w żaden sposób

nie uniemożliwiało obrony B. M. w sprawie niniejszej (notabene w kontekście okoliczności stricte obiektywnej, o oczywistej naturze prawnej).	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów (w zakresie podniesionego w pkt 8 zarzutu, w istocie, postulat ten dotyczył rozstrzygnięcia co do przypisanego oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia – uwaga S.A.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Skoro skarżący niezasadnie podnosił, iż w sprawie wystąpiło uchybienie będące przedmiotem zarzutu z pkt 8 apelacji, brak było podstaw do uwzględnienia przedmiotowego wniosku odwoławczego (swoją drogą, nawet gdyby powyższe uchybienie miało w sprawie miejsce, fakt ten w żadnym razie nie skutkowałby - sam w sobie - koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego).	

1.OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	Sąd odwoławczy nie stwierdził takich uchybień, które nakazywałyby zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

1.ROZSTRZYGNIĘCIE ODWOŁAWCZEGO	SĄDU
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej B. M. za przestępstwa opisane w punktach I, II i III zaskarżonego wyroku.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nietrafności wywiedzionej apelacji, a zarazem braku podstaw do wzruszenia zapadłego wyroku z urzędu, należało orzec jak w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego.	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<i>o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>o.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Orzeczenie w przedmiocie wynagrodzenia zasądzonego na rzecz adw. P. S. - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w niniejszym postępowaniu odwoławczym - opiera się na treści art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 poz. 513 - t.j.) w zw. z § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j); obrońca	

	z urzędu złożył w tym przedmiocie stosowny wniosek.	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Orzeczenie co do wydatków oparto na treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., a co do opłaty na treści art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - Dz.U.1983.49.223 t.j.) – albowiem, zważywszy na aktualną sytuację życiową oskarżonego, przy uwzględnieniu faktu skazania go na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłoby dla niego zbyt uciążliwe (w takim stanie rzeczy wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa).

1.PODPIS
SSA Elżbieta Józwiakowska SSA Mariusz Młoczkowski SSA Leszek Pietraszko

0.1.1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego B. M..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej B. M. za przestępstwa przypisane mu w punktach I, II i III wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

--	--	--